

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศอินเดีย
๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
[ตอนที่ ๑]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ประเทศอินเดีย ๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ [ตอนที่ ๑]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะ ประมาณ ๑๕๐ ท่าน จากมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้เดินทางไปยังพุทธคยาและसारนาถ (ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน สถานที่ทรงแสดงปฐมเทศนา) เมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย เพื่อนำ " พระรัตนบุษยภาชนโอศกมหาราชปริวรรต " (ภาชนะเป็นเครื่องบรรจุหรือประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ อันมีรูปคล้ายดอกบัว สำเร็จด้วยแก้วอันประเสริฐ ซึ่งเปลี่ยนมาโดยลำดับ ตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโศกมหาราช) ที่มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้รับโอกาสให้

จัดสร้าง ดังที่ได้ทราบแล้ว ไปถวายไว้เพื่อ
 ครอบที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุองค์
 เดิมที่สร้างขึ้นในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช
 ณ พระมุลคันธกุฎี สารนาถ เมืองพาราณสี
 เนื่องจากครั้งนี้เป็นการเดินทางที่
 สำคัญยิ่งครั้งหนึ่งของท่านอาจารย์และคณะ
 ซึ่งจะจาริกไว้ในประวัติของมูลนิธิศึกษาและ
 เผยแพร่พระพุทธศาสนาสืบไป มีภาพ และ
 ความธรรมะที่น่าประทับใจมากมาย ควรที่
 จะได้นำมาแบ่งปัน และบันทึกไว้ ซึ่งข้าพเจ้า
 เข้าใจว่า ไม่เพียงแต่ท่านที่ได้มีกุศลศรัทธา
 ร่วมบริจาค เงิน ทอง และอัญมณีมากมาย
 เพื่อจัดสร้างพระรัตนบุษยภาชน์ๆ ดังกล่าว
 เท่านั้น ที่จะมีกุศลปิติโสมนัสที่ได้เห็น แต่
 สำหรับท่านอื่นๆ ที่ได้เห็นภาพและความนี้ ก็
 จะได้มีกุศลจิตร่วมอนุโมทนาด้วยเช่นกัน

ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว ว่ามีภาพและความธรรมะมากมาย ที่ควรจะได้นำมา
 แบ่งปัน จึงใคร่ขอนำเสนอท่านรวม ๖ ตอน เพื่อให้ได้รายละเอียดครบถ้วนพอควรดังนี้

- [ตอนที่ ๑] แทบพระบาท พระศาสดา
- [ตอนที่ ๒] หลากศรัทธา ในตถาคต
- [ตอนที่ ๓] งามหมดจด พระรัตนบุษยภาชน์
- [ตอนที่ ๔] สนทนาธรรม ตามโอกาส วาระสมัย
- [ตอนที่ ๕] ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ซาบซึ้ง ในหทัย
- [ตอนที่ ๖] กราบพระรัตนตรัย ใจชื่นบาน

[ตอนที่ ๑] แพบพระบาท พระศาสดา

วันแรก เมื่อคณะฯ เดินทางถึงพุทธคยา หลังการเช็คอินเข้าโรงแรมที่พักแล้ว ได้ออกเดินทางไปในมัสการต้นพระศรีมหาโพธิ์ ซึ่งเป็นสถานที่ทรงตรัสรู้ เป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยรอยพระบาทของพระมหาโพธิสัตว์ ผู้ทรงบำเพ็ญพระบารมียาวนานถึงสี่อสงไขยแสนกัปป์ ก่อนที่จะทรงตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณถึงความเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า และย่างพระบาทไปทั่วบริเวณนี้ ทุกขณะที่ทุกท่านก้าวไป แม้การน้อมศีรษะกราบลง ณ บริเวณใดในที่นี้ก็ตาม หาได้ปราศจากรอยพระบาทของพระศาสดา ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐพระองค์นั้นไม่ ข้าพระพุทธเจ้าขอกราบแทบพระบาทของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า

หลังจากนั้น คณะฯ ได้เดินทางไปมัสการพระบรมสารีริกธาตุ พระธาตุของท่านพระสารีบุตร และพระธาตุของท่านพระมหาโมคคัลลานะ ที่สมาคมมหาโพธิ์ พุทธคยา แห่งประเทศอินเดีย ต่อจากนั้นท่านอาจารย์ได้ขอเชิญทุกท่านไปสนทนากัน ณ ที่พักของท่านอาจารย์คือ โรงแรมอิมพีเรียล พุทธคยา เป็นการสนทนาสั้นๆ แต่มีความไพเราะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจึงขอนำมาฝากให้ท่านได้พิจารณาไปพร้อมๆ กับภาพที่ได้บันทึกมานะครับ

คำขอขมาพระรัตนตรัย

...บุญอันใด อันข้าพเจ้าได้ประกอบแล้ว ในทวีปนี้
ขอเดชะบุญนั้น ขออภัย คือ ความเห็นผิดในพระรัตนตรัย จงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า
กรรมอันน่าตียะนอันใด ที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินแล้ว
ต่อพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี
ขอพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ได้โปรดอดโทษแก่ข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้า จักได้สำรวมระวังในพระรัตนตรัย ในกาลต่อไป...

ภาพท่านอาจารย์และคณะ เฝ้ามักการสมเด็จพะสังฆราชแห่งศรีลังกา
ณ ลานพระมหาเจดีย์ ก่อนเวียนประทักษิณ โดยรอบพระมหาเจดีย์พุทธคยา
ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงเทศกาล มีผู้คนมากราบนมัสการแน่นขนัด ในตอนค่ำ

ความการสนทนา ที่โรงแรมอิมพีเรียล พุทธคยา
ในตอนค่ำของ วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ท่านอาจารย์

คำขอขมา เป็นการที่เรารู้สึกผิดในความผิด ที่เราได้ทำไป
แล้ว แม้แต่ในวินัยของบรรพชิต เวลาที่ท่านรู้สึกว่าคุณ
ทำผิด ท่านก็ต้องประกาศแล้วก็ให้รู้ว่า ต่อไปท่านก็จะได้
สำนึก แล้วก็ไม่ได้ทำอย่างนั้นอีก

ทุกคนมาด้วยใจสมัคร และลองคิดดูนะคะ ที่เราจะได้มา
พร้อมกันต้องเป็นบุญที่ได้กระทำแล้วแน่นอน มีท่านหนึ่ง
ซึ่งท่านก็เตรียมพร้อมทุกอย่างที่จะมา แต่เมื่อคืนนี้ท่าน
ป่วยกะทันหัน มาไม่ได้ เพราะฉะนั้น แต่ละคนก็จะเห็น
ว่า ความเป็นอนัตตา พิสูจน์อยู่ทุกขณะ เพียงแต่ว่า เรามี
ปัญญาพอที่จะเข้าใจ แล้วก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว แต่
ที่สำคัญที่สุด คือ ใจของเรา ของแต่ละคน

...ทุกคนคงทราบ ว่ามูลนิธิฯ ได้เตรียมที่จะสร้าง
ที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ที่สารนาถ ซึ่งก็เป็น
โอกาสพิเศษจริงๆ เพราะว่า ใครจะคิดล่ะคะ? ว่า เรามี
โอกาสที่จะได้สร้างที่ประดิษฐาน ในเมืองที่ไม่ใช่เมืองของ
เรา แล้วก็เป็นเมืองที่ชาวพุทธทั่วโลกให้ความสำคัญ แต่
เราก็ได้มีโอกาสสร้าง

เพราะฉะนั้น การที่เรามาร่วมกันในวันนี้ ก็ต้องเป็นบุญ
ที่ได้ทำไว้แล้วแน่นอน แล้วก็เป็นครอบครัวที่ใหญ่มาก
มากกว่าครอบครัวของแต่ละคน ครอบครัวของแต่ละคนก็
คงไม่มาก สี่ห้าคนบ้าง สิบคนบ้าง แต่นี้เป็นร้อยกว่าคน
เพราะฉะนั้น ก็จะต้องมีเรื่องที่ต้องขอขมา หรือว่า ขอภัย
เพราะเหตุว่า เป็นการเพียงแต่สำนึกผิด ว่าเราได้ทำผิด
แล้วก็เราจะไม่ทำอย่างนั้นอีก...

...เราบูชา ด้วยสิ่งที่มีค่าสูงสุด ที่เราสามารถจะกระทำได้
ได้อย่างสุดฝีมือ ทั้งของอาจารย์พิรพล คุณวีระ ทั้งสอง
ท่านก็ได้ช่วยกัน คุณวีระท่านเป็นผู้มีความชำนาญ
ทางด้านโลหะ และคุณพิรพลก็ในเรื่องของการสร้างที่มี
เพชรนิลจินดา เครื่องประดับต่างๆ ของกาญจนาภิเษก
วิทยาลัย ช่างทองหลวง (Royal Goldsmith) ซึ่งท่านก็ได้
ทำให้มูลนิธิฯ มาตั้งแต่เรื่องแรก คือ ที่ประดิษฐานพระ
บรมสารีริกธาตุ ที่มูลนิธิฯ แล้วก็ที่คยา ทั้งสามองค์ ที่
ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุของพระอรหันตสัมมา
สัมพุทธเจ้า พระธาตุของท่านพระสาวรีบุตรของท่านพระ
โมคคัลลานะ อันนี้ก็เป็นอันที่สาม ที่สรวนาถ...

...พวกเราสนใจกันอย่างเต็มที่ ไม่ว่าเราจะต้องทำอะไร
ทั้งเงิน ทั้งเครื่องประดับ ทั้งหมด ทุกคนก็จะได้เห็น สิ่งซึ่ง
คงจะหาใครทำ ในความรู้สึกของดิฉันเอง ก็รู้สึกว่ายาก
...ที่จะทำได้แบบนี้ ถ้าเป็นสมัยก่อนคงบอกว่า "บุญตา"
นะคะ ที่ได้เห็น แต่ที่ได้เห็นลึกกว่านั้น ก็คือว่า ความเป็น
น้ำหนึ่งใจเดียว และการมีศรัทธา ในการที่จะทำทุกอย่าง
เพื่อพระศาสนา...ที่ทำกันอยู่นี้ ก็คือว่า ทุกคนได้ศึกษา
ธรรมะ จะมาที่มูลนิธิ หรือว่าไม่ได้มา แต่ก็ฟังธรรมะที่
บ้าน มีโอกาสก็มา ก็ได้อนุโมทนาในกุศลศรัทธา...ซึ่งยาก
...สำหรับยุคนี้...

...เพราะเหตุว่า ไม่มีอะไรที่จะลึกซึ้งเท่าธรรมะ ไม่มีอะไรที่จะเห็นความประเสริฐ เท่ากับ ความเป็นพระรัตนตรัย พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบำเพ็ญพระบารมีหลายพระชาติก็คือ ณ บริเวณนี้ จนกระทั่งถึงกาละสมบุรณ์ที่จะได้ตรัสรู้ เป็น พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ ณ บริเวณนี้...

...และเราคงจะเคยได้ยิน ได้ฟังมาบ้าง ชาตีก่อนๆ อาจ
จะมาแล้ว และชาตินี้ก็มาอีก หรืออาจจะมาแล้วๆ เเล้วๆ
อยู่ในบริเวณนี้ จนกระทั่งถึงวันนี้ ซึ่งความจริง ถ้าจะใช้
คำว่า ณ กาลครั้งหนึ่ง ความจริง แต่ละหนึ่งขณะนี้ ก็
เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง...

...ถ้าศึกษาธรรมะ เราจะรู้ได้เลยว่า ถ้าไม่มี ณ กาลครั้ง
หนึ่ง แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง ก็จะไม่มีความเป็นชีวิต มีชีวิต
ตั้งแต่อดีต มาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด ที่
ดิฉันคิดเสมอ ไม่ว่าจะที่มูลนิธิ หรือที่ไหน ก็คือว่า ทุกคน
ได้บูชาพระรัตนตรัย ด้วยกำลังความสามารถ อย่างที่
มูลนิธิ ต้องขออนุโมทนาทุกท่าน ที่พร้อมที่จะทำทุก
อย่าง ตั้งแต่ล้างจาน ดูแลต้นไม้ แล้วก็ช่วยกันทำอาหาร
แล้วก็เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่กัน...

...พอหรือยังคะ? คำถามว่า พอหรือยัง? ไม่มีวันพอ ความ
ดี ไม่มีวันพอเลย สิ่งที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง
บำเพ็ญ "เพื่อเรา จะเป็นคนดี"...

...ทรงแสดงพระธรรม ๔๕ พรรษา ซึ่งก็ยังมีดำรงอยู่ ให้เราสามารถที่จะศึกษาด้วยความเคารพอย่างยิ่ง คือ ไม่ใช่เคารพเพียงตัวหนังสือ แต่เคารพถึงพระมหากุณา ที่ทรงบำเพ็ญมา เพื่อแต่ละหนึ่งคน จากการที่สะสมมา ซึ่งถ้าจะสามารถรู้ได้ จิตของเราตั้งแต่เช้า มาจนกระทั่งถึงวันนี้ ขณะนี้ อกุศลมาก หรือ กุศลมาก และเพียงแค่วันเดียว...

...อย่างพระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านบำเพ็ญบารมี เพื่อที่จะตรัสรู้ ยากมาก แม้แต่จะรู้ได้ด้วยตัวเอง แต่ก็ไม่ได้ถึงความ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น เวลาที่มีโอกาส ได้ฟังพระธรรม "แต่ละคำ" มาจากการบำเพ็ญพระบารมี ยากยิ่ง...

...ถ้าเราศึกษาจริงๆ เราไม่เพียงแต่มุ่งจะเข้าใจเพียงคำ
และความหมาย แต่เห็นถึงพระมหากรุณาคุณว่า ที่ทรง
บำเพ็ญบารมีเพื่อให้เราเป็นคนดี และเพื่อที่จะทำความดี
เพราะฉะนั้น แม้ว่าเครื่องบูชาที่เรานำมา เป็นสิ่งที่ยากที่
จะกระทำได้ มีความประณีต มีความสวยงาม ด้วยความ
ที่ทุกคนเป็นกุศลร่วมกัน แต่พุทธประสงค์จริงๆ ก็ไม่ใช่
เพื่อต้องการวัตถุใดๆ แต่เพื่อต้องการให้เราแต่ละคน จาก
การที่สะสมกิเลสมากมาย ได้มีความเข้าใจธรรมะ ซึ่ง
เป็นสิ่งเดียว ที่จะสามารถขัดเกลาความไม่ดี ได้...

...เราได้เดินทางกันมาจากเมืองไทย มาสู่ประเทศซึ่งเป็น
ดินแดนของพระพุทธศาสนา คำสอนจากการตรัสรู้ แต่
ขอให้ได้ระลึกด้วยว่า...สิ่งที่เรานูชาทั้งหมดไม่เท่ากับ
ความดีที่เราจะกระทำ แต่ละขณะ ที่สามารถที่จะเป็นไป
ได้...

...พຼ່ງນີ້ຈະໄປເຂົາຄືມຸຸງ ກໍ່ຍາກຈະໃຫ້ທຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ພັງ
 ຫຼຸກ ໄມ່ໄຮ່ພຶງພັງ ແຕ່ຄິດຕິ່ງສຸກພຸຈິຕຂອງເຮົາເອງ ຈຶ່ງໄມ່
 ມີທາງເລື່ ທີ່ເຮົາຈະດີຂຶ້ນ ຄຳໄມ່ໄດ້ພັງພຸຸກ ຈຶ່ງໂອກາສທີ່
 ຈະໄດ້ພັງ ໄມ່ມີໄກສາມາດທີ່ຈະຮູ້ໄດ້ວ່າ ອື່ນານເທົ່າໄກ?
 ແລະອື່ນເທົ່າໄກ? ແຕ່ວ່າໂອກາສນີ້ ກໍ່ເປັນໂອກາສທີ່ຍາກ ທີ່
 ຈະໄດ້ມາເຊື່ພັກກະ ຄຸ ສຸດານທີ່ ທີ່ໄດ້ທຸກບຳເພື່ນພຸ
 ບາຸຸມີຕັ້ງແຕ່ຈຶ່ງເປັນພຸໂພສິດຸ ຈຸນກະທັ່ງໄດ້ຕຸຸຸຸ ແລ້ວ
 ກໍ່ໄດ້ແສດງພຸຸກ...

...ความกตัญญูสูงสุด ก็คือว่าฟังพระธรรม ด้วยความ
เคารพ ไม่ใช่เพียงด้วยการเข้าใจ แต่ว่า พระธรรม ก็จะทำให้
เราระลึกถึงพระคุณ แล้วก็รู้ว่า การทำดี การเป็นคน
ดี แล้วก็ศึกษาพระธรรม เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในชีวิต...

...ขอขอบพระคุณนะคะ แล้วก็อนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่าน แต่เรื่องขออภัย ต้องมีอีกแน่นอน เยอะแยะเลยนะคะ เช่นวันนี้ ก็จะถึงวันที่ว่า แม้แต่ว่าจะมีการคุยกันก็ยังต้องช้า แต่ว่า อนัตตา คำนี้นั่งไม่ได้เลยไม่ใช่เพียงพูดแต่ทุกขณะนี้เอง ปัญญา สามารถที่จะเห็น ความเป็นอนัตตาได้ แม้แต่ฟังแล้ว ใครจะคิดอย่างไร ก็เป็นอนัตตาไม่ว่าจะเป็นขณะไหนทั้งสิ้น จะเห็น จะได้ยิน จะคิด จะทำอะไรต่างๆ ทุกขณะ เป็นไป ตามเหตุ ตามปัจจัย...

...ซึ่งก็อีกนาน กว่าเราจะได้มีความซาบซึ้งในพระธรรม
 แล้วก็เห็นคุณค่าจริงๆ แล้วก็อบรมเจริญหนทางที่นำด้วย
 ปัญญา เพราะเหตุว่า ทางเดินมีสองทาง นำด้วยปัญญา
 หรือนำด้วยอวิชชาความไม่รู้ แต่กว่าจะรู้ได้นี่ก็อดทน
 นะคะ บารมีทั้ง ๑๐ ขาดไม่ได้เลย บารมีเริ่มแรก คือ
 ปัญญาบารมี สุดท้าย คือ เมตตา ถ้าไม่มีความเป็นมิตร
 ไม่มีเมตตา กุศลอื่นเจริญได้ไหม? อันนี้ก็คงจะเป็น
 ความคิดที่ว่า แต่ละข้อๆ ที่ทรงแสดงพระมหากรุณาคุณ
 เพื่อเราไตร่ตรองแล้วก็เห็นประโยชน์ แล้วก็ทำความดี
 แล้วก็ศึกษาธรรมะ ก็ขอขอบพระคุณนะคะ แล้วก็ขอ
 अनुโมทนาในกุศลค่ะ...

ว่าด้วยบุญและบาป

บุคคล พึงรีบชวนชวายเป็นความดี พึงห้ามจิตเสียจากบาป

เพราะว่าเมื่อบุคคลทำความดีซ้ำอยู่ ใจจะยินดีในบาป.

ถ้าบุรุษพึงทำบาปไช้ร ไม่ควรทำบาปนั้นบ่อยๆ ไม่ควรทำความพอใจในบาปนั้น

เพราะว่า ความสังสมบาป เป็นเหตุให้เกิดทุกข์

ถ้าบุรุษพึงทำบุญไช้ร พึงทำบุญนั้นบ่อยๆ พึงทำความพอใจในบุญนั้น

เพราะว่า ความสังสมบุญ ทำให้เกิดสุข

พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม ๑ ภาค ๒ ตอน ๓ หน้า ๔

กราบทำบุญขอบคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง

ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่าน ครับ

